

VluchtVerhalen is een nieuw perspectief op het verhaal achter het Belgenmonument. Het gehele park krijgt een meer gelaagde betekenis door deze te bestemmen als vindplaats voor vluchtverhalen. Door het verhaal achter het Belgenmonument te plaatsen in een verzameling van verhalen van vluchtelingen en ontheemden wordt het verhaal van de gevluchte Belgen uit WOI opnieuw voorstelbaar.

Het verhaal van de individuele vluchteling, de Syrische Ideas, de Hongaarse Jenö en de Belgische Marie staat centraal. Het verhaal wordt verteld aan de hand van een persoonlijk object, een tastbare herinnering aan het vluchtverhaal. Elk individueel vluchtverhaal wordt opgeslagen in een eigen 'lade' in een kluis. De kluis als symbool; wat voor jou van waarde is, wat je achterlaat en in de toekomst weer op haalt, maar ook datgene wat daarmee een 'veilig' onderkomen krijgt. Deze verhalenkluis vormt de centrale ruimte van een nieuw paviljoen. Dit paviljoen krijgt tegelijkertijd een functie als bezoekerscentrum en functioneert als ontmoetingsplek voor een stichting die de vluchteling en haar verhalen ontvangt, verzamelt en cureert.

Het publiek krijgt niet alle verhalen in de kluis te zien, maar wordt juist uitgenodigd het park in te trekken, daar waar een aantal lades geopend zijn en tentoongesteld staan. De bestaande paden in het park worden dwaalroutes waarin de vluchtverhalen op willekeurige plekken getoond worden. Het Belgenmonument vormt het knooppunt op de routes langs deze vluchtverhalen.

Na de bouw was het Belgenmonument vanuit de wijde omtrek herkenbaar bovenop de Amersfoortseberg. Nu honderd jaar later ligt het verscholen in een bosrijke omgeving. De huidige landschappelijke inpassing is aanleiding om onderaan deze zichtas de zichtbaarheid van het monument te versterken met de positionering van het paviljoen op deze plek. De gekozen positie van het nieuwe paviljoen in de zichtas versterkt de verbinding tussen het bestaande Belgenmonument en de nieuwe vluchtverhalen en geeft deze een nieuw adres.

Voor de vormgeving en positionering van het nieuwe paviljoen, zijn de bestaande kwaliteiten van het landschap en de architectuur uit de omgeving ingezet. Gebruikmakend van het bestaande hoogteverschil bevindt zich voor het paviljoen een hellend voorplein waar de voorbijganger wordt uitgenodigd en de bezoeker wordt ontvangen in het park. Het zicht op het Belgenmonument wordt door de halfverdiepte ligging van het paviljoen en het hellende plein slechts langzaam en in de nabijheid ervan ontnomen. Net als bij het monument heeft de bezoeker de mogelijkheid om de route om het bezoekerscentrum heen te vervolgen, letterlijk een nieuw perspectief opent op het monument. Heidebegroeiing op het dak verwijst naar de bestaande tuin met heideplanten. Terug bekeken van bovenop de berg ontnemt deze dakbegroeiing het zicht op het nieuwe voorplein en de achtergelegen Daem Fockemalaan. Daarmee wordt het oorspronkelijke vrije zicht op het landschap deels hersteld.

De verhalenlades uit de kluis komen in schaal en maat terug in het gevelbeeld van het paviljoen. Smalle verticale openingen verleiden de bezoeker een blik te werpen in de kluis. Door het gebruik van baksteen vormt het gebouw zo een eigentijdse toevoeging aan het ensemble van Huib Hoste. Aansluitend op het interieur van de kluis krijgen de verhalenlades, bewegwijzering en 'tentoonstellingszuilen' door het park dezelfde materialisatie waarmee er één huisstijl ontstaat voor nieuwe elementen die toegevoegd worden aan het park.

VluchtVerhalen bouwt voort op het Belgenmonument als totaal kunstwerk en voegt daar een eigentijdse laag met een duurzaam gebruik van het park aan toe